

"Dygden belönas sig Sjelf, och
utöfver ytterligare belönas." Huru
kan, då dygden vara ett brätt? Det
är ju alldeles orimligt.

866. Hårtill måtte vi swarsafälunda:
för den som har dygden till Salighet
grund. Må dygden gälla, hvad den
kan. Kan menniskan genom
dygden vinna en varaktig Samvett
fred både i denna och den tillkom-
mande världen, så behöfver han
ingen Förfoning. Det är endast den
brattslige, som behöfver förfonag,
men dygd och brattslighet låta inte
förenas sig innom en och samma
Person. Vill du alltså genom
dygden och bättringen göra dig
slarvig, att omätta Nådens, så be-
ger ett stort brätt emat Förfonag-
ren. Du gör narr af Förfonaren,
ty den dygdige behöfver ingen nåd.

867. Men det påståendet att
"Dygden är ett brätt emat Förfon-
aren" det friides, ja alldeles
emat det naturliga Förmittet
grundfattas i moralen, att det
måste räknas af förvarning öfver

den förmättna, som vägar antaffas
Förmittet, Högadon. Den döda Fran-
skviken i all Hemlighet, men sig jelf
vetande, har dygden till Salighet
grund, churu kan tros på Christl för-
gjensf. Der, såväl flät öfver ett fadant
påståande, och jäges: huru i all
verlden hänger det i hogri: as jelf-
a dygden ett brätt emat Förfon-
aren? Det måtte vara ett rystigt
kättereri.

868. Men lägga vi Psychologien till
grund för våra undersökningar: så
hörde kätteriet komma både den
dygdige och den döda Fran till last.
Dygden är, enligt alla moralfilo-
sofer, påståendet, en product af
Förmittet och den fria viljan, eller
af den moraliska viljan, som är
nebligad i Förmittet. Men Förfonin-
gen är en product af ett moraliskt
vidande, som kallar öfver Samvett
qual; Detta moraliska lidande
öfver som den deraf följande
Förfoningen, angår inte, hwarken
Förmittet eller viljan. Samvettets
qual angår inte Förmittet, utan
Samvettet, (jymedafig) eller det sub-
jectiva medvetandet. Förfoningen